

Sygn. akt VIII C 1405/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Bartłomiej Koelner

Protokolant: Bernadeta Piskorek

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa: (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko: **D. O.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej D. O. na rzecz strony powodowej (...) Banku (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4.300,00 zł (cztery tysiące trzysta złotych);

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 933,00 zł

tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 kwietnia 2012 r. do Sądu Rejonowego w Lublinie strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanej D. O. kwoty 5879,38 zł oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podała, iż pozwana zawarła w dniu 10 sierpnia 2007 r. ze stroną powodową, występująca wówczas pod (...) Bank (...) S.A. umowę kredytu nr (...). Jako że pozwana nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania nie spłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie, a strona powodowa wystawiła w dniu 25 kwietnia 2012 r. wyciąg z ksiąg bankowych. Wskazała, iż wzywała pozwaną do zapłaty, jednakże wezwanie okazało się bezskuteczne.

W dniu 15 maja 2012 r. został wydany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 7).

Na skutek wniesienia sprzeciwu, postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2012 r. Sąd przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi jako Sądowi właściwości ogólnej (k. 19).

We wniesionym sprzeciwie pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości domagając się oddalenia powództwa.

W uzasadnieniu podniosła, że strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów, z których miałyby wynikać zobowiązanie pozwanej do zapłaty dochodzonej przez nią kwoty 5879,38 zł. Wskazała, iż limit kredytu wynikający z umowy o kartę kredytową wynosi 4300 zł. Zarzuciła, iż nie zostało przedstawione żadne wyliczenie, z którego miałyby wynikać kwota żądania pozwu.

W piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2013 r. strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko. Wskazała, iż pozwana nie przytoczyła żadnej argumentacji mającej świadczyć przeciwko zasadności dochodzonego przez stronę powodową roszczenia. Podniosła, iż z historii rachunku pozwanej wynika, iż saldo zadłużenia jest równe kwocie żądania pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 sierpnia 2007 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w L. zawarła z pozwaną D. O. umowę o korzystanie z karty kredytowej nr (...). Pozwana uprawniona była do dysponowania środkami udostępnionymi przez Bank do wysokości limitu kredytu, tj. do kwoty 4300 zł. Pozwana wykorzystwała cały przysługujący jej limit i zaprzestała dokonywania wpłat.

Okoliczność bezsporna

Integralną część umowy stanowiły Regulamin kart kredytowych dla osób fizycznych oraz taryfa. Na mocy umowy bank był uprawniony do pobierania opłat, prowizji oraz odsetek określonych w taryfie obowiązującej w dniu zawarcia umowy, szczegółowe zasady naliczania odsetek jak również zmiany stopy procentowej, opłat i prowizji określał regulamin.

Dowód: -umowa o korzystanie z karty kredytowej z dnia 10.08.2007 r., k. 58;

W dniu 31 lipca 2009 r. nastąpiło połączenie przez przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. na (...) Bank (...) S.A. Od dnia 29 kwietnia 2011 r. (...) Bank (...) S.A. działa pod nową (...) Bank (...) S.A.

Dowód:- wyciąg z ksiąg bankowych k. 32.

W dniu 20 stycznia 2012 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 5879,38 zł.

Dowód: -pismo z dnia 20.01.2012 k. 33.

W dniu 25 lutego 2013 r. na rachunku bankowym pozwanej prowadzonym przez (...) Bank (...) S.A. saldo po operacji wynosiło -5879,38 zł.

Dowód: - historia rachunku k. 48;

W dniu 25 kwietnia 2012 r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr 103/ (...)/12 określając zobowiązanie pozwanej z tytułu niespłaconego kapitału na kwotę 5879,38 zł.

Dowód: - wyciąg z ksiąg bankowych k. 32

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W sprawie bezspornym było, iż strony łączyła umowa o korzystanie z karty kredytowej, na podstawie której pozwana mogła dysponować środkami udostępnionymi przez bank do kwoty limitu w wysokości 4300 zł. Poza sporem pozostawał również fakt, iż pozwana wykorzystwała przyznany jej limit w całości oraz zaprzestała spłaty należności przysługującej bankowi.

Spór dotyczył natomiast wysokości zobowiązania istniejącego względem strony powodowej, pozwana zakwestionowała bowiem żądanie strony powodowej przekraczające wskazany limit. Podniosła, iż strona powodowa nie przedstawiła żadnych dokumentów, z których wynikałaby żądana ponad 4300 zł kwota.

Z uwagi zatem na fakt, iż pozwana nie kwestionowała powództwa w zakresie kwoty 4300 zł, a ponadto przyznała, iż wykorzystwała cały limit przyznany w umowie zawartej ze stroną powodową żądanie strony powodowej w zakresie tej kwoty należało uznać za udowodnione. Przyznanie to nie budziło wątpliwości, bowiem znajdowało potwierdzenie w dokumentach przedstawionym przez stronę, mianowicie w umowie o korzystanie z karty kredytowej oraz historii rachunku. W konsekwencji należało zasądzić od pozwanej na rzecz strony powodowej wskazaną kwotę. Jak też Sąd uczynił w pkt I wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na jego nieudowodnienie. Wobec podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutów, na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia (art. 6 k.c.) oraz obowiązek przedkładania stosownych dowodów na powyższe okoliczności (art. 232 k.p.c.). Obowiązkom tym strona powodowa, zdaniem Sądu, nie sprostała. Nie przedłożyła bowiem żadnych dokumentów, w szczególności zaś stanowiącego integralną część umowy Regulaminu kart kredytowych dla osób fizycznych oraz Taryfy, które wskazywałyby na sposób naliczenia dochodzonych ponad kwotę 4300 zł należności, w szczególności zaś obrazowałyby sposób wyliczenia odsetek, opłat i prowizji żądanych przez bank.

W rozpoznawanej sprawie dla udowodnienia swojego roszczenia strona powodowa przedstawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, umowę o korzystanie z karty kredytowej nr (...) oraz historię rachunku pozwanej.

Z dokumentów tych wynika, iż pozwanej został przyznany limit na karcie kredytowej w wysokości 4300 zł oraz fakt, że w księgach rachunkowych banku widnieje zapis wskazujący, że zobowiązanie pozwanej wobec banku opiewa na kwotę 5879,38 zł.

Z pism tych nie wynika jednak w jaki sposób strona powodowa wyliczyła żądaną kwotę. Strona powodowa nie zaoferowała żadnych dowodów, na podstawie których Sąd mógłby poczynić ustalenia co do zasadności naliczenia odsetek, nie wskazała w szczególności od jakich kwot, za jaki okres i według jakiego oprocentowania odsetki zostały naliczone.

Strona powodowa nie przedłożyła też dowodów pozwalających zweryfikować tytuł i zasadność naliczenia opłat i prowizji.

Sąd nie miał możliwości zweryfikowania zasadności żądania strony powodowej również z uwagi na brak informacji w jaki sposób zostały przez stronę powodową zaliczone wpłaty dokonywane przez pozwaną.

Z tych też przyczyn powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Na marginesie wskazać należy, iż dokument przedstawiony przez stronę powodową, w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych banku pomimo, iż został wymieniony przez ustawodawcę w katalogu dokumentów korzystających z mocy prawnej dokumentów urzędowych wskazanych w art. 95 ust. 1 ustawy Prawa Bankowe nie posiada takiej mocy w zakresie jakim dotyczy konsumentów. Przepis ten bowiem został uznany za niezgodny z Konstytucją w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta (wyrok TK z dnia 15 marca 2011 r. P 7/09, OTK-A 2011/2/12).

Tym samym nie znajdują w stosunku do niego zastosowania przepisy 244 i 252 k.p.c, dokumenty te zatem stanowią jedynie dokumenty prywatne. Skoro więc pozwana zakwestionowała zgodność z prawdą wskazanego tam oświadczenia banku ciężar wykazania prawdziwości twierdzeń zawartych w tym dokumencie obciążał powoda.

W oparciu o powyższe, należało orzec, jak w punkcie II wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, jak w punkcie III sentencji wyroku, znajduje uzasadnienie w przepisie art. 100 zdanie drugie k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą

wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Żądanie strony powodowej zostało uwzględnione w 73 %, co Sąd ustalił porównując wysokość dochodzonego roszczenia z ostatecznie zasądzonym roszczeniem.

Na koszty procesu strony powodowej składała się opłata sądowa od pozwu w kwocie 74 zł, kwota 1200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa a zatem 73 % z tej sumy wynosi 933 zł. Pozwana nie poniosła żadnych kosztów, w związku z tym stronie powodowej należy się zwrot kosztów postępowania w wysokości 933 zł.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w pkt III wyroku.

Odnosząc się do wniosku pozwanej o nieobciążanie jej kosztami procesu, wskazać należy, iż Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c. Zasadą jest, iż strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Sąd na mocy art. 102 k.p.c. może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jednakże pozwana w żaden sposób nie uprawdopodobniła, iż w stosunku do niej zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, nie wysunęła nawet takich twierdzeń. Wobec tego, w ocenie Sądu, brak było jakichkolwiek podstaw do odstąpienia od zasady ponoszenia przez stronę przegrywającą kosztów procesu.